

S. Kałagate, M. Lewczuk, M. Magda-Nawrocka, J. Orlicka, J. Lewczuk

Ciepielów, st. 3, gm. Nowa Sól, woj.
zielonogórskie, AZP 66-16/83

Informator Archeologiczny : badania 29, 35-36

1995

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

121 obiektów i 3178 fragm. ceramiki z okresu użytkowania tego terenu przez ludność kultury lużyckiej. Na podstawie wstępnej analizy ceramiki można wnioskować o długo-trwałym charakterze osadnictwa lużyckiego w tym miejscu. Odnotowano formy ceramiczne pozwalające datować to stanowisko na późną fazę epoki brązu (V brąz) oraz fragm. pochodzące z okresów halsztackiego i późnolateńskiego. Na podstawie rozprzestrzenienia materiału ceramicznego na powierzchni można przypuszczać, że osada lużycka ciągnie się głównie w kierunku południowym.

Badania będą kontynuowane.

Chlebnia, st. 3, gm. Grodzisk Mazowiecki, woj. st. warszawskie — patrz: wczesne średniowiecze

**Ciepielów, st. 3
gm. Nowa Sól, woj. zielonogór-
skie
AZP 66-16/83**

Muzeum Archeologiczne Środkowego
Nadodrza w Świdnicy k. Zielnej Góry

Badania prowadzili mgr mgr S. Kałagate, M. Lewczuk, M. Magda-Nawrocka, E. Przechrząta, J. Orlicka pod kierunkiem dr. J. Lewczuka (autor sprawozdania). Finansowane przez Dyрекcję Okręgową Dróg Publicznych w Zielonej Górze. Osada ludności kultury lużyckiej z III okresu epoki brązu, ze śladami osadnictwa późnośredniowiecznego i nowożytnego.

Osada położona jest na wschodnim stoku rozległego wyniesienia, w odległości ok. 500 m od wschodniego krańca wsi i 300 m na południe od drogi asfaltowej do Nowego Zabna.

Badania podjęto w związku z budową obwodnicy Nowej Soli, na trasie której znalazło się stanowisko rozpoznane powierzchniowo jeszcze w 1971 r. Założono 2 przylegające do siebie wykopy o łącznej powierzchni 50 arów, z czego ręcznie wyeksplorowano 46 arów. Pozyskano ok. 2900 fragm. ceramiki pochodzącej z warstwy kulturowej osady, w tym 510 fragm. z okresu późnego średniowiecza i czasów nowożytnych. Z 215. odkrytych obiektów i 4. skupisk ceramiki wyeksplorowano blisko 2300 fragm. ceramiki, z czego udało się zrekonstruować jedynie 11 całych form (rysunkowo i dla celów ekspozycyjnych). Biorąc pod uwagę silne rozdrobnienie materiałów ceramicznych, jakie nastąpiło na skutek intensywnej uprawy terenu stanowiska, wynik ten należy uznać za zadowalający.

Ceramika pochodząca z warstwy kulturowej i z odkrytych obiektów jest charakterystyczna dla III okresu epoki brązu kultury lużyckiej, kiedy dominował styl guzowy w ceramice (głównym motywem zdobniczym są wypchane od wewnątrz guzki, obwiedzione otwartymi u dołu, potrójnymi żłobkami). Wydzielono również wazy bez uch, o baniastym brzuścu i cylindrycznej szyjce, amfory z dwoma małymi uszkami, kubki z lejkowato rozchyloną szyjką i taśmowatym uchem, różnego rodzaju misy, zasobnice. Obiekty odkryte w trakcie badań są — z wyjątkiem jednego — relikdami osady z III okresu epoki brązu. Zdecydowana większość jest silnie zniszczona, co nie pozwala na precyzyjne określenie ich funkcji. Dwa rozpoznano jako pozostałości pieców garncarskich, jeden — jako rozwalisko pieca lub paleniska służącego do wypalania naczyń, trzy — jako pozostałości jam zasobowych. 62 obiekty to doły postłupowe występujące w odosobnieniu (pojedynczo lub zespołowo) i nie będące w ścisłej łączności z odkrytymi jamami; rozpoznano 180 takich dołów. 117 obiektów określono jako pozostałości bliżej nieokreślonych funkcjonalnie jam. 18 obiektów to wyraźnie rysujące się w calcu płamy próchnicy, spalenizny, piasku lub gliny, z materiałem ceramicznym lub bez. Mogą to być partie przydenne zniszczonych obiektów lub tylko pogłębienia warstwy kulturowej. W czterech przypadkach uchwycono ślady naziemnej zabudowy drewnianej — tworzą je zwęglone relikty ułożonych poziomo belek drewnianych.

Od strony południowej otaczał osadę rów, uchwycono na długości ok. 25 m.

W trakcie badań pobrano 8 próbek węgla drzewnego w celu oznaczenia wieku metodą C₁₄. Pomiary wykonano w Gliwicach. Wyniki okazały się zaskakujące i stojące w całkowitej sprzeczności z datowaniem metodami archeologicznymi — osada została „odmłodzona” o ponad 2000 lat, co jest całkowitym nonsensem.

Długoszyn, st. 3
gm. Sulęcín, woj. gorzowskie
AZP 50-10/3

Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Gorzowie Wlkp.

Badania prowadził Zdzisław Wiśniewski z zespołem. Badania wykopaliskowe na trasie gazociągu. Osada łużycka, cmentarzysko? pomorskie.

*Literatura: *Archeologiczne badania...*, s. 61-73.

Długoszyn, st. 6
gm. Sulęcín, woj. gorzowskie
AZP 50-10/6

Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Gorzowie Wlkp.

Badania prowadził Leszek Berduła z zespołem. Badania sondażowe na trasie gazociągu. Osada łużycka.

*Literatura: *Archeologiczne badania...*, s. 81-84.

Glisno, st. 27
gm. Sulęcín, woj. gorzowskie
AZP 51-12/3

Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Gorzowie Wlkp.

Badania prowadził Tomasz Płonka z zespołem. Badania sondażowe i nadzory na trasie gazociągu. Osada łużycka i wczesnośredniowieczna.

*Literatura: *Archeologiczne badania...*, s. 109-115.

Górzycza, st. 17
gm. loco, woj. gorzowskie
AZP 50-06/23

Wojewódzki Konserwator Zabytków
w Gorzowie Wlkp.

Badania prowadził Przemysław Bobrowski. Badania sondażowe na trasie gazociągu. Osada łużycka, wczesnośredniowieczna, ślady osadnictwa z neolitu, wczesnej epoki brązu, okresu wpływów rzymskich, okresu nowożytnego.

*Literatura: *Archeologiczne badania...*, s. 19-30.